

kázání Bystřička, Růžďka 14.6.2026 **Království Boží je zde!** (vstup 170)

introit: *Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vzhodném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Od hlasu volajícího se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem. (Izajáš 6,1-4)*

píseň 244 (166)

modlitba

čtení: Lukáš 4, 14-30

píseň 570 (433)

text kázání: Lukáš 17, 20-21

Milí přátelé, bratři a sestry,

představte si takovou situaci: Zaslechnete z okolních sborů, že je navštívil jistý potulný kazatel, který má pomazání s dary uzdravování. A zaslechnete, že tam, kde byl a kde se modlil za nemocné, tak mnozí byli uzdraveni. A teď si představte, že se dozvíte, že příští neděli přijede sem do Růžďky. Jaké bude vaše očekávání? Že se bude modlit za nemocné i zde a že budeme všichni jistě uzdraveni. A teď si představte tu příští neděli. Tento kazatel zde dorazí. **Přečte slova z Písma** a všichni se upřeně na něj budeme dívat, abychom lovili každé slovo z jeho úst. On ale řekne: „**Dnes se splnilo to slovo z Písma, království Boží je už mezi vámi.**“ Ale protože tomu nevěříte, tak se zde nic dít nebude. Nikdo nemůže být uzdraven. Jaká by byla naše reakce? Byli bychom zarmoucení, nebo naštvaní? Vedlo by nás to k pokoře, anebo ke hněvu? Anebo bychom si mysleli o takovém kazateli svoje a řekli bychom, toho už tu nikdy nechceme? Toho už tu nikdy netahejte, kdo ho tu vlastně přivedl? Anebo bychom nad jeho tvrdými slovy přeci jen přemýšleli, jestli nám tím Bůh nechce něco důležitého říct?

Odpusťte mi, bratři a sestry, mou troufalost. Já jen chtěl přiblížit ten příběh, který se stal v nazaretské synagoze. Abychom se alespoň trochu vcítili do kůže tamních návštěvníků židovských bohoslužeb. Jaké to pro ně muselo být? Na bohoslužby tam přišel Ježíš. Na tom by nebylo nic divného. On tam chodíval od svého mládí. Nazaret byl jeho domov a všichni na něj byli zvyklí. Jenže nyní je to jinak. **Nechal se pokřtít, naplnil ho Duch svatý. Už vyučoval v synagogách v jiných městech a z Kafarnaum o něm slyšeli, že uzdravoval nemocné.** A při těchto bohoslužbách, kde přišel, tak na něj zrovna vyšlo čtení. A jaká slova z Písma tam Pán Ježíš tehdy přečetl? „**Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.**“ Když pak zavřel Knihu proroka Izajáše, tak na Něj všichni upřeně hleděli. A On řekl: „**Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.**“ Dnes. Už není potřeba tato slova číst jako zaslíbení, jako něco, co teprve přijde, ale dnes už se to děje. V Pánu Ježíši přichází zpřítomnělé Boží království. Velice zvláštní okamžik. Dnes je ten den D. Už to začalo. A byla to velmi zvláštní chvíle, protože po těch slovech Ježíši **všichni přisvědčovali a divili se slovům milosti, vycházejícím z jeho úst.** V té chvíli tam byl záblesk souznění mezi Ježíšem a ostatními. Souznění mezi nebem a člověkem. V té chvíli se začala srdce nazaretských otevírat. V té chvíli tam byla přítomnost Boží. Znáte takový okamžik ve svém životě? Znáte ten okamžik NYNÍ A DNES? Znáte ten přítomný dotyk nebe, kdy se vám otevře srdce? Víím, že mnozí znáte.

Já si ale často kladu otázku, proč v mém životě sice takové okamžiky jsou, ale pak se mé srdce zase zavře. Máte to taky tak? Myslím, že odpověď lze zčásti nalézt v tom příběhu. To souznění mezi Ježíšem a ostatními se přerušilo. Skončilo. Proč? Protože mnozí se mezi sebou začali ptát a pochybovat: „**Což to není syn Josefův?**“ Jak by zrovna On mohl být Mesiášem? To přece není Syn Boží, ale syn Josefův! A co Ježíš na to odpověděl? „**Jistě mi řeknete toto přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! O čem jsme slyšeli, že se dalo v Kafarnaum, učiň i zde, kde jsi doma.**“ Na to ale řekne: „**Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti. Po pravdě vám říkám: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, kdy se zavřelo nebe na tři a půl roku a na celou zemi přišel veliký hlad. A k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k oné vdově do Sarepty v zemi sidónské. A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očištěn, jen syrský Náman.**“ Co jim tím Ježíš vlastně říká? Nazaretští moc dobře znali ty starozákonní příběhy uzdravení. Ale proč byli uzdraveni tehdy jen pohané a ne Boží lid izraelský? Protože se obraceli k jiným bohům a ne k Hospodinu. Protože Bohu nedůvěřovali. Protože měli své bláhové představy. A teď vlastně nazaretským Ježíš říká podobná slova. Pochybujete a nevěříte, že já jsem Mesiáš, že dnes se naplnilo Písmo. Že zrovna mne si Bůh vyvolil. Máte o tom své liché představy. A právě tyto vaše představy a vaše pochybnosti brání tomu, aby se vaše srdce otevřelo a

abyste byli uzdraveni. Není to o tom, že by Bůh vás nechtěl uzdravit, ale je to o vás, o vašich představách a o vašich pochybnostech. Nemůže proudit uzdravující proud Boží lásky přes zavřená a pochybující srdce. Dít se tak bude pouze tehdy, když Ježíši uvěříte a když se Mu otevřete a když se přestanete držet svých představ.

A jak to tedy máme my, milí přátelé? Věříš, že právě teď chce Bůh ve tvém životě jednat? Věříš, že právě teď chce v tobě zlomit okovy, které tě svírají? Věříš, že právě teď tě Pán Ježíš chce naplnit svým Duchem? Věříš, že právě teď můžeš vstoupit do jeho mocné a uzdravující přítomnosti? Anebo máš pochybnosti? Anebo snad ti brání tvé představy? Anebo tě svírá strach, co je to za nové učení? A není to blud? **Pán i dnes chce skrze moc Ducha svatého otevírat tvé oči, abys spatřil Boží slávu. A chce otevřít i tvé uši, abys uvěřil a otevřel své srdce.** On ti dnes chce dát víc, než si myslíš. Jen Mu to dovol. A nevyháněj Ho, jako ti v Nazaretu. Nazaretští po Ježíšově řeči **Ježíše vyhnali z města a vedli ho na sráz, aby ho svrhli dolů.** Už tehdy ho chtěli zabít. Ale Bůh to nedopustil, takže část Písma se ještě nenaplnila. To přišlo až o tři roky později. **On však prošel jejich středem a bral se dál.** Možná si řekneme, že my bychom Ježíše určitě nevyhnali. Ale pokud nebereme Jeho slova vážně, a pokud i dnes Jeho volání nebereme vážně, pak je to vlastně totéž. Jako bychom ho vyhnali. V Nazaretu se tehdy právě pro nevíru nestal žádný zázrak. Odmítli Přítomného Krista.

Podívejme se ale ještě na druhý dnešní příběh z evangelia. Je tomu prvnímu vlastně tak trochu podobný. Farizeové se tam Pána Ježíše ptají, „**Kdy přijde Boží království?**“ A Pán Ježíš jim odpoví, že **království Boží se nedá vypožorovat, ani říci, je tam, anebo tam.** Ale říká velmi zajímavou věc: „**Království Boží je už mezi vámi!**“ Proč farizeové stále a stále čekají na přítomnost Božího království a nedokáží postřehnout, že už je mezi nimi? Protože taky mají o něm svou představu. A vůbec jim nedochází, že Ježíš zde vlastně mluví o sobě. Vždyť On je zpřítomněním Božího království na zemi. Farizeové dobře znali Zákon a Proroky. Znali dobře Svatá Písma. Ale neznali živého Boha. Nedokázali dost dobře pochopit, to co Ježíš mluvil o Božím království.

Ted' je zde ale otázka na nás. Chápeme to vlastně my? **Království Boží se nedá vypožorovat, ale vlastně je mezi námi?** Co ta slova dnes pro nás znamenají? Je to jenom to, že se k sobě chováme v kostele hezky? Že zpíváme Bohu, modlíme se a nasloucháme Božímu Slovu? A není to něco víc? Apoštol Pavel říká: **Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.** (Ř 14,17). To není jen o nějakém běžném pokoji a o nějaké radostné události. To je pokoj, radost a ospravedlnění, které se projevuje v životě člověka v moci Ducha svatého! A moc Ducha svatého se projevuje tam, kde Mu lidé otevírají své srdce. Kde se chtějí setkat s Přítomným Bohem a poddat se pod vládu jeho království. Tady a teď. Dnes.

Pán Ježíš v Nazaretě vzpomněl starozákonní příběhy. Tam jednal a uzdravoval Přítomný Bůh skrze **Eliáše a Elíšu.** V evangeliích jedná a uzdravuje **Přítomný Bůh skrze Ježíše.** Všude kolem, jen v Nazaretu, kde byl doma, Mu to nejde. Protože Mu neuvěřili. Protože vlastně nechtěli. A nyní? Dnes je **Bůh Přítomný skrze Ducha svatého.** A Jeho moc je tak úchvatná, že může působit zároveň na mnoha místech na celé planetě zároveň! Ale pouze tam, kde Mu lidé otevírají své srdce a nezhášejí Jeho plamen. Tam kde chtějí a kde Duchu svatému důvěřují. Království Boží je moc shůry, která se vlomila do tohoto světa v Pánu Ježíši Kristu a projevuje se mocí Ducha svatého. Tato moc není z nás a takové moci je potřeba se nebát otevřít.

Závěrem mám tedy ještě otázku. Daří se ti nalézat a vstupovat do Božího království? A jaká je o něm tvá představa? Farizeové čekali na budoucnost. Někdo si i dnes myslí, že Boží království přijde až jednou, v budoucnu, ve věčném životě. My dnes máme mnoho informací a mnoho výkladů, kázání, jak vypadá Boží království, jaký je Bůh, jaký je Ježíš a jaký je Duch svatý, avšak je potřeba, aby to každý z nás zažíval na vlastní kůži. Jako svou vlastní zkušenost. **Možná dokážeme o Bohu hodně mluvit, hodně toho z Písma o Něm víme. Ale víte, o co jde? Znat' Ho osobně.** Mít s Ním živý vztah. Nebýt křesťanem teoretikem. Protože opravdový křesťan otevírá před Bohem své srdce a tak vstupuje do Božího království, zakouší Boží proměňující přítomnost. A tak nezůstáváme před branami Božího království, neočekávejme ho někdy v budoucnu, ale otevřeme se dnes, tady a teď Duchu svatému. Přijď Duchu svatý, uzdravuj nás a oživuj. Ať přijde do našeho života Kristova vláda. Amen. Modlitba píseň 777 (523)

Slovo poslání: 1. Petrův 1, 3-9

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 748 (623)